

לקוברו בין רשיעים גמורים (במאירי וברא"ב איס"ב ב,ו) העתיקו: **רישעים חמורים**) – פירושו התוס' והוא עיקר, לקוברו אצל רשות כמותו שהוא בעל עבירה הרבה לפי שאין קוברים רשות אצל צדיק. ומה שנוהגין העשירים לנקוט מקום חשוב לקוברו כדי להיות שוכבים אצל צדיק, לפי הסברא יוצא שכרם בהפסדים כי אולי אינם לך ויענשו כי צור ורע לצדיק שישוכב רשות או שאין הגון אצל, מעשה דאלישע יוכיח – על כך צריך ראות היטיב אם לא שידי בעלי כסים תקפה עליינו' לשון מהרש"ל).

ע"ע י"ד שבב,ה; אגרות משה י"ד ח"ד נ.

דף לג

'במאי קמייפלגי באיסור כולל ואלייבא דר' יוסי...'. קשה, הלא בר קפרא אמר משום שהורתה לכל ולא משום שאין אישור חל על אישור. ויש לומר, אמן בר קפרא דין מעצמו טעם לדברי רבוי [כלשון דלעיל 'התחילה רבי חייא / בר קפרא לדון'], אבל מחתמת סתרית השבות של רבי חייא ובר קפרא, והלא ודאי לא שיקר אחד מהם במה ששמע מרבי – על כורתנו ליישב סתרית השבות בחלוקת תנאים בענין אישור חל על אישור (עפ"י רשב"א, וע"ע ברייטב"א ובמאירי). ובתוס' ישנים מובה שהטעם דלעיל אינו עיקר שהרי אפשר לומר לשני צדדים.

ולפי המסקנה שנחלקו בחולות אישור על אישור בבת אחת, יש לקיים הטעם שאמרו עם הטעם המבוادر בגמר ושניהם משלימים זה את זה, שהויל והורתה השבת במקdash, אך אין אישור זה חל על אישור זורות שלא הותר. ורבי חייא אינו סובר סברא זו מפני שלא הורתה שבת אלא אצל כהנים (כן משמע בתוס' ד"ה בר קפרא).

ומשמע לפיה זה שאמם קדם האיסור הותר, כגון שנטמא ואח"כ נעשה בעל מום – מודה בר קפרא שהייב משום טומאה.

אי נמי שחתך אצבעו בסכין טמאה. התוס' העמידו כشبנגיעת הסכין נעשה המום, כגון שהיתה אצבעו חותכה עד משחו האחرون. ואולם ברייטב"א משמע שאף על פי שקדמה הנגיעה למום הויל ומעשה אחד הוא ותוקן כדי דבר – הרי זה 'בת אחת'.

– הקשה מהרש"ל, מודיע לא אמרו שנטמא ואחר כך ארע בו מום, שהרי טומאה הותרה הציבור ואם כן שני האיסורים באו בבת אחת, בשעה שנעשה בעל מום. ותירץ אינו סובר 'חותרה' אלא 'דוחה' [זהרי רבוי יוסי סובר להדייה בפסחים (עה) טומאה דוחיה הציבור, וכאן אליביה קיימינן. קרני ראמ], וכל שיש כהן טהור אסור לעשות בטומאה הלכך נחשב שאיסור טומאה קדם [ואעפ"י שאם עבד בטומאה לא פסל, מכל מקום לכתילה אסור ווי"א שפסל. ע' מרכיב המשנה בית מקדש ד,ז; חז,א אה"ע קלט,ג – בדעת הרמב"ם].

ומהרש"א תירץ כיון שנטמא קודם שנעשה בעל מום והיה בר עכודה בטומאותו בקרבן ציבור לכולי עלמא, היאך יכול עלייו שוב אישור טומאה משגעשה בעל מום [ואינו דומה לו שמשמש בשבת כשהבאי שתי שערות, וכן בעל מום שנטמא ואח"כ הביא שתי שערות, שמעולם לא היה בר עכודה בטומאותו]. ובקרן ראם פקפק בסברא זו.

אלא לבר קפרא למה ליה לאשתבעי' שאם כדי להוציא מסברת רבי חייא בר פלוגתתו, די בדייבור כל ואין צורך שבואה (עפ"י ברייטב"א).

(ע"ב) זאי בקבלה והולכה טלטול בעולם הוא – מרשותי משמע [לפי הגירסה שלפנינו אין כאן שבות]. אבל מהרי' לנדר הגיה: שבת] שאין כאן איסור כלל, אף לא ממשום מוקצה, מפני שהדם ראוי לעשות בו מצוות. ואולם התוס' (בסתוכה מב): נוקטים שכ' כגון זה, דבר שאין בו שימוש אלא למצווה הרי הוא נידון במקצתה (ע' בעניין וזה בMOVEDא בסוכה מב: ובשבת כד').

אי בהקטרה והאמר רבי יוסי הבURAה ללאו יצאתה...: לכואורה קשה הלא בהקטרה מתחייב גם ממשום מלאכת בישול [וכמו שהביא רעך"א בಗליון הש"ס מהירושלמי בשבת], ואם כן הלא שיק לדון אין איסור חל על איסור ממשום מלאכה זו.

ויש מי שכתב שאעפ"י שהחיב ממשום בישול אין שיק לדון על איסור חל על איסור, כיון שהחובים אינם באים על אותו מעשה, כי חיזב ורות חל ממשעה שימוש האור במקצת הבשר [כדין מזות הקטרה בהכרה – ע' מנחות כו: ובונחים קט], ואילו חיזב בישול בשבת אינו חל עד שייצלה כשייעור גרוגרת, ולכון לא דנה הגמורא אלא ממשום חיזב הבURAה שהוא בא עם זרות אחת (עפ"י באר יצחק כב).

ויש מי שפרק בסבירה זו כי אמנים לא חל חיזב ממשום 'מבשל' אלא כשנצלה גרוגרת אך מעשה האיסור שעליו הוא מתחייב, הוא מעשה ההעלאה על המזבח, והצלחה אינה אלא בגדיר תנאי לחיזב אך עיקר מעשה העבירה היא ההעלאה, וכיון שעל משעה זה הוא מוזהר וועוד ממשום זרות, שיק לדון ממשום אין איסור חל על איסור שלא יתחייב ממשום שבת (עפ"י הר צבי).

ונראה בדעת הbabar-יצחק ש愧 על פי שודאי מי שעלה בשער סמור לשבת ומתבשל בשבת אינו חייב כלום שחררי לא עשה מלאכה בשבת, אבל כל שעשה בשבת ושם איסור חל עליו רק שaina מתחייב עליו ממשום אין איסור [והלא נגמר בין רשעים גמורים], אם כן די בהמשך הפעולה כדי לחיבבו, כי גם תוצאת הבישול היא מוגדרת כ'חייב' ולא רק כ'תנא' בחיזב. ובמנחת-חינוך (רחצ',יד) נקט בספרה פשיטה שאם הדליק פת בתנור סמור ליצאת השבת ונפתחה בחול – פטור, כי אין חיזבו על הפעולה בלבד אלא גם על התוצאה. ואפשר שגם הולקים על המנחה-חינוך (ע' רשות שבת עג' ועוד) ומחייבים על המעשה גם בשחתות-היתה בחול, מ"מ מודים כיון שעשה מלאכת איסור, יכול לחול החיזב בשעה שנצלחה גרוגרת.

'בשחיתת פרו של כהן גדול'. ולפי זה מתפרש 'שבת' – ביום הכהנים שנקרה שבת. ומיושבת הלשון 'חייב שתים' בשופי; שתי מליקות, ממשום זרות ומשום יום הכהנים [שאין לפреш שתי חلطאות, שאין חטא באיסור זרות], ודומיא דעתל מום טמא ו/or שאכל מליקה – שאילו בשבת בראשית הלא אין בה מליקות לפי מה שאנו נוקטים לאו שניין לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקים עליו.

זומפרישין אותן שלשה חדשניים שמא מעובדות הן –

'שאל החכם חנניה שבתי הספרדי, באשות ישראל שנאנסה ונתבערה, אי נאסרת על בעלה מצד מעוברת חיירו ולא ישא מינקת חיירו. אמרתני לו דכיוון שאמרו לא ישא מעוברת חיירו ולא ישא מינקת חיירו, היינו שלא ישא אבל לא שתצא, וכך על גבadam נשא מעוברת ומינקת חיירו תצא, היינו שנשאת באיסור דלא אהנו מעשיין, מה שאין כן כשהנשואין היו בהיתר גמור לא שמענו חיזב להוציא, ואין מוסיפין על הגזירה.'

ויש מי שרצה להזכיר שמותרות לבעליהם ממה שכתב רשי' שלאחר שלשה חדשניים חזורות לבעליהם, הרי שלא אסור על הבעל. אך אין זו ראייה, כי יש לומר שלאחר שלשה חדשניים הובר שaina היה מעוברת ולכך מותרת, אבל במעווברת אין ראייה. ולעיקר הנידון, הברית יעקב' אסור והאור שמה' (גירושין יא,כו) התויר. וצריך עיון (הר צבי).

להלכה בכלל אופן חל איסור אחד על הברו, שאיסור אשת אה חל על איסור אהות אשה ממשום 'איסור מוסף', ואיסור אהות אשה חל על אשת אה ממשום 'איסור כולל' (מאיר; מהרש"ל. וכן נוארית דעת והרמב"ם).

דפים לב – לג

גג. האם איסור חל על איסור באופנים דלחין?

- א. באיסור כולל.
- ב. באיסור מוסף.
- ג. בבחאת אהות.
- ד. הבא על המתו שהייא אשת איש.
- ה. זר ששימש במקdash בשבת.
- ו. בעל מום ששימש בתומאה.
- ז. זר שאכל מליקה.

א. איסור כולל (= איסור מורהח, שכולל מושאים נוספים באיסורו) – לרבי שמעון איינו חל על איסור, ולרבנן יוסי – אין הדבר מוסכם; לרבי יהונתן ולבני אחיו לא חל אלא לקוברו בין רשיעים גמורים כנ"ל, ולבר קפרא ורבי חייא – חל. ורבashi הסיק (ערשב"א) שלא נחלקו לעניין חוב אלא לעניין לקוברו בין רשיעים גמורים (עדמב"ז).

לרבי מאיר איסור חל על איסור בכלל (בדחין לו. וכן דעת חכמים בברייתא דיש אוכל אכילה אחת). וכן פרש רב לסתם מתניתין להלן. וע' חולין קא).

א. כתבו התוס' שאיסור כל איינו חל על איסור חמור לרבי יוסי אפילו בכלל (ע"ע בשער המלך הל' איסורי ביהה דף ס"ד ע"א).

ב. עוד מבואר בתוס' שאיסור הכלול בשם אחר [כגון אשת איש ונעשה המתו], שנאסר בשאר קרובותיה בשם אחר], דינו שני במחולקת האמוראים האם נחשב איסור כולל אם לאו [ואולם איסור אכילת קדשים ואיסור עבודה נחשבים בשם אחד לעניין זה, שנשנים נאסרו בלשון קריבה]. והרמב"ן בשם הראב"ד חולק וסובר שנחשהב לאיסור כולל גם בשני שמות (ובמוכרבת המשנה כתוב בבאור דברי הראב"ד בהשגות (ביא"מ ט, ייב) שאין זה 'כולל', ואפילו באיסור טומאה בקדשים באכילה ובעבודה). וכן משמע בריטב"א.

וזאף להתוס', יש מי שכתב שלחכמים החולקים על רבי יוסי באשת איש ונעשה המתו, נחשב זה לאיסור כולל, וכן הילכה (עפ"י שער המלך – איסורי ביהה דף ס"ג ע"ד).

ג. להלכה, איסור כולל חל אפילו איינו חמור מחראשון (עדמב"ס שוגות ד, א; מאכ"א ח, א; איסו"ב י, ח; ביא"מ ט, יב וכס"מ [ועראב"ד שם]; מאיר; רש"ל).

בכל מקום שאין איסור חל על איסור, לדעת רבי יוסי חל לעניין קבורה בין רשיעים גמורים בעובר במויז, ואין חילוק בין איסור כולל ומוסף או אופן אחר (רמב"ן). ולדברי רבי שמעון בשם שאין מועיל לחוב חטא ומלקوت, אך לא לעניין קבורה בין רשיעים גמורים, (עפ"י תוס' ורמב"ן). ויש מי שפירש שרבי שמעון לא חלק אלא לעניין חטא אבל מודה לעניין קבורה בין רשיעים גמורים (עריטב"א בשם מورو הר"ם). וע"ע בית הלוי ח"א מה.

וקבורה בין רשעים גמורים, פרש"י והמארי: אצל הנקלים והנשרפים. והתוס' חולקים ומפרשים: אצל רשעים כמותו וכן נקט רשל לעיקר. ויתכן לפ"ז שף בנספרים עצם יש חילוק בין עבר על איסור אחד לשני, והוא מושבם דברי הרא"ד בה' איס"ב, ב, מקוות המ"מ).

ב. איסור מוסף (= שכולן אנשים נוספים שלא נאסרו באיסור הקודם) – לרבי שמואן לא חל על איסור ולרבי יוסי (ולרבי מאיר. לד.) חל.

א. אין נחشب מוסף על אנשים אלא אם אותם אנשים קיימים, אבל אם אין אנשים למציאות שייאסרו באותו איסור – אין זה איסור מוסף (רמב"ם שגות ד, ג וראשונם כאן – עפ"י הסוגיא בכריות יד).

ב. אפילו איסור קל חל על החמור לרבי יוסי, אם הוא מוסף עליון (וכן הוכחו התוס'). וכן הילכה (רמב"ם שם; מאיר). ולרבי שמואן לא חל אפילו חמור על כל (ע' כרויות גג. ותוס'). ואין הדבר מוסכם (ע' תוי"י כרויות יד; רמב"ן).

ג. כתבו ראשונים שאיסור הנהה על איסור אכילה נחשב 'איסור מוסף' (עפ"י רשי' וריב"ף וריטב"א להלן לד. רשי' חולין קא. כרויות יד. ריטב"א כאן; רשב"א חולין קיג. פירוש המשנה לרמב"ם כרויות שם). ויש חולקים (עתוט' חולין קא. שנחשב 'איסור חמוץ' ולא 'מוסיף').

יש מי שכתב שאפילו אם האיסור השני הוסיף אכילה שלא בדרך, דבר שהיה מותר מצד האיסור הראשון – הרי זה 'מוסיף' (עפ"י שאגת אריה עז). ויש מי שホールק (עפ"י ברוך טעם שעיר הכלול).

ד. התוס' הוכחו שאיסור מוסף נחسب גם כשהאין שני השמות שווים, מתוך שהוא מוסף איסור על אחרים, אפילו ממש אחר, חל גם על זה.

ג. בכת אחת; לרבי שמואן, הסיקו שבוה נחלקו רביה ובר קפרא, אם חייב אחת או חייב שתים. ולרבashi נחלקו לענין לקוברו בין רשיים גמורים. ולרבי יוסי (ולרבי מאיר. לד.) ודאי חייב שתים (ולרבashi, לא דבר ר' יוסי על דיני אדם, אבל מקום אחר מוכחה שר"י מהיב באיסור מוסף וה"ה בכת אחת. עפ"י ראשונים).

א. לדברי מהיב אחת (וכן דעת ריה"ג לרבה – בחולין קא): יש לחייב על האיסור החמור יותר (עפ"י תוס' [וצ"ע בדברי הרמב"ן ושר' לד רע"א שהקשו על יה"פ ושבת איה מהן אתה מוציא – והלא שבת חמורה ומאי קושיא]. ומשמע שאפילו התירו בו משום הקל ולא משום החמור – פטור, שלא חל עליו אלא החמור). ואולם אם האיסור החמור יותר מכללו, חל עליו האיסור השני, וכך לבסוף קפרא, וזה שימוש בשבת אינו חייב משום שבת שהותרה במקדש אלא משום זרות. וכן בעל מום טמא חייב משום מום (עפ"י תוי"י ד"ה ר' חייא).

ב. כתבו ראשונים על פי סוגית הגמא שלדברי מהיב באיסור מוסף' ודאי חייב בכת אחת. **ג.** להלכה, בכת אחת איסור חל על איסור (רמב"ם מאכלות אסורות ה, וועוד).

ד. באיסור החל למפרען, מדברי המאירי (לד. ד"ה כהן) משמע שיש צד בסברא שיום הכהנים החול בשבת ונודעה קבועות היום רק בשורתי, הרי זה נידון כאילו חל האיסור בשעת הדיעת ולא בתחילת היום, ולא ייחשבו שבת ויוחכ"פ כאיסורים הבאים בכת אחת.

ה. הבא על חמותו שהיא אשת איש; לתננא קמא – נידון בחמורה. לרבי יוסי, נידון באיסור הראשון שיבוא

עליו. [אמנם כשנאסרה בתקילה ממשום חמותו ואחר כך נעשתה אשת-איש, חל איסור אשת-איש ממשום שהוא מוסיף אנשים אחרים, מכל מקום נידון באיסור הראשון שהרוי חמותו בשရיפה ואשת איש בחנק והשריפה חמורה].

א. חמותו ונעשתה אשת איש, ולא התרו בו ממשום חמותו אלא ממשום אשת איש – חייב ממשום אשת איש שהרי זה איסור מוסיף (ריב"א).

ב. לדעת הסוברים שלרבני יוסי איסור חל על איסור בכלל, ציריך לומר שאשת איש ונעשית חמותו איינו נחسب כאיסור כלל, אעפ"י שנאסר בשאר קרובות נשנאה את בתה, אין איסורו בהן מאותו שם אלא ממש אחר, אבל לפyi האומרים שלרבני יוסי אין איסור חל על איסור אפלו בכלל, מוכח בגמרא שלדעתם איסור כולל הוא (עפ"י Tos). וכמה ראשונים חולקים וסוברים שלכל הדעות הריווה בכלל איסור כולל' ומדובר כאן לשאן קרובות נוספת שנאסרו.

ג. זר (או בעל מום. רmb"ז) ששימש במקדש בשבת [בעבודה שיש בה חילול שבת ובקרבן הדוחה את השבת, כגון בשחיטת פרו של אהרן, שהחיטה מלאכה היא ואני כשרה אלא באחרן], רבי חייא אומר: חייב שתים, ממשום זרות (– מלכות, אבל חטא אין בדבר מפני שאין זה איסור כרת. ראשונים) וממשום שבת. בר קפרא אומר: אין חייב אלא אחת – ממשום זרות, אבל שבת שהורתה במקדש לא חלה על איסור זרות. והסבירו שנחלה לנו אליבא דברי שמעון וכogen שחלו שני האיסורים בכת אחת, כגון שהביא שתי שערות בשבת, והרי באotta שעיה חלו עליון איסור זרות ואיסור שבת (שבת זו, אבל לשבת הבאה כבר קדם איסור זרות. רmb"ז וריב"א).

[בזה אחר זה – הרי איסור שבת כולל מלאכות נספנות וכן הוא חל על איסור זרות לדעת האומרים איסור חל על איסור בכלל. ואעפ"י שהברורה אינה אלא בלוא והוא איסור קל מזור, שם שבת חמוץ הוא (עפ"י מאירי וריב"א). ונראה לכוארה שהוא גם 'איסור מוסיף' – שמוסיף איסור לכהנים].

א. זר שהקטיר בשבת, לרבי יוסי שאמר הברורה לאו יצאה ולא לכרת, אין חל איסור שבת שהוא בלוא על איסור זרות שהוא בmittah, ואעפ"י שאיסור שבת כולל מלאכות אחרות (עפ"י Tos). ולרבנן היירושלמי (מובא בගלון הש"ס לרעך"א) כיון שרוצה בעיכולים – כמבשל הוא.

ב. להלכה פסק הרמב"ם (בית מקדש ט, יב) שהייב שתים, ממשום שבת וממשום זרות. והראב"ד העמיד חל על איסור בכלל וא"כ אף בזה אחר זה חייב שתים (וכן הקשה מהרש"ל).

ג. מבואר בגמרא שלדעת האומר שהחיטה פרו של אהרן כשרה בור, אין הור חייב עליה ממשום זרות. וע' גם בספר אור שמה (בית מקדש ט, ז). וזה דלא כמו שכותב בספר מקדש דוד (ט, ד) להייב.

ה. בעל מום ששימש בטומאה בקרבן ציבור שדוחה את הטומאה; לרבי חייא חייב שתים, ממשום בעל-מומ ומה שום טומאה (מלכות ולא חטא). וברבנן טומאה. ולרב קפרא אינו חייב אלא ממשום בעלי-מומ. ופרשו מהלוקתם בכת אחת, כגון בקטן שהגדיל וחלו עליון שני האיסורים בכת אחת, או כגון שחתק אצבעו בסכין טמאה. (ודוקא בטומאה זו, אבל אם טבל ונטמא שוב, כבר קדם איסור בע"מ. רmb"ז). התוס' פירשו שהיותה אצבעו חתוכה עד משחו אחרון, שכשנגע בסכין בטמא ונעשה בע"מ (תוס'). ובריבט"א נראה שאפלו קדמה הטומאה למום, הוαιיל ונעשה הדבר באותו מעשה ובתווך כדי דבר – נחשב 'כת אחת'.

[ובזה אחר זה, לדעת האומרים איסור חל על איסור בכלל, חל איסור טומאה על איסור בעל מום מפני שכולל איסור אכילה].

א. זר ששימש בטומאה אינו חייב משום טומאה (תוס'; רmb"מ בית המקדש ט,יא), שלא הווערו בטומאה אלא כהנים, כמו שנאמר דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו... (תוס'). ויש מי שכתב בטעם הדבר שלא הווער הטמא אלא הרואין לעובוד ולא זר (כף משנה שם). יש מי שכתב שלפי הטעם שכתבו התוס' אף בבנמה שהזר כשר אינו מזוהר משום טומאה, משא"כ לפ"י הטעם השני (עפ"י דבר אברהם ח"ג ו. ונראה לכך שאף להתוס' ייל' שגילה הכתוב בבני אהרן וה"ה לכל העובדים הכהנים בבנמה, שאין מסתבר שהכהן יגער בה המזהר).

ומהרי כתוב שוד ששימש בטומאה דין זר ששימש בשבת.

ב. זר שהוא בעל מום, נראה שהוא חייב משום זרות ולא משום בעל מום (עפ"י מנתה חינוך עריה).

ג. זר שאכל מליקה; רבינו חייא אומר: חייב שתים, משום זרות ומושם נבללה. ولבר קפרא אינו חייב אלא משום זרות. [גם כאן חלו שני האיסורים בבת אחת, בשעת וריקת הדם (עפ"י Tos' ועוד), אבל איסור כולל אין שיך באלו, הלך בזה אחר זה לא חל איסור על איסור כלל עליון].

א. הראב"ד כתוב לפרש שליך זרות ונבללה חלים כאחת, מפני שכשהבאי סימני גדלות חלים עליון איסור זרות ואיסור נבללה עפ"י שהעוף הזה עדין לנמלק, מ"מ כל עליון איסור נבללה כלפי נבלות אחרות. ושאר הדastonים חולקים (ערmb"ן וריבט"א ומאריה. וכ"מ מרשי"י ותוס' ורmb"מ מע"ק יא,ט).

ב. הלכה כרבוי חייא לחייב שתים (רmb"מ שם).

דף לד

נד. אכל אדם אכילה אחת ומתחייב עליה חמישה קרבנות – כיצד?

ב. שנים שקידשו שתי נשים ווחולפו בשעת כניסה לחופה – כיצד אפשר שיתחייבו בין כולם ת"ז חטאות ויתר?

א. טמא שאכל חלב ביום הכיפורים והיה נותר מן המוקדשין – חייב ארבע חטאות (משום אכילת קודש בטומאת הגוף; אכילת הלב; אכילת נותר; אכילה ביוהכ"פ) ואשם אחד (اسم מעילות).
[מבואר במקומות אחר (כריות יד) שמדובר שאכל כזית חלב ואכל עוד כזית מאכל אחד להשלמת שעור ככותבת, כגון שאכל כולה בחלה או שר מיני מאכלים, אבל אכל כזית בלבד אינו חייב משום יווהכ"פ. ואם אותו כזית נוסף הוא של פיגול – חייב חטאת נספחה. ואולם חטאתי אחת אי אפשר שתהיה פיגול ויהא בה חיוב נותר, אלא או מבהמה אחרת, או מאותה בהמה וכגון שחלק אחד ממנו עלה ע"ג המזבח ופקע פיגולו ע"י, אבל יכול להול עליון איסור נותר. ואם אכל ממנה עוד כזית דם – חייב חטאת נספחה אלא ששוב אין כאן 'אכילה אחת' שהרי אין בבית הבעליה מהזיק יותר מאשר זיתים].

אם היה שבת והוציאו מרשות לרשות בפיו (ובלי עתו והנחתו. Tos') – חייב חטאתי משום מלאכת שבת, וגם משום מלאכת יווהכ"פ – למ"ד יש עירוב והוצאה ליוהכ"פ (וכן ההלכה. רmb"מ, Tos' / רשב"א, ר"ן ועוד; או"ח תע"ד תרייאב. וע' שאג"א ע). ויש דעת תנאים שעיל חילול שבת ויוהכ"פ אינו חייב אלא אחת (ע' בחולין קא ובראשונים).